

הנושא את האשה פרק שנים עשר כתובות קג.

מסורת הש"ס

(א) צבי"ב יב: ושי"ן
(ב) תוספתא: ושי"ן
(ג) עליו: כ"ז [סד דל,]
(ד) בימות סו: סוטה כ.
(ה) יצין פריש"י
בעירובין: ד"ה קטניין.
(ו) תוספתא: ושי"ן צבי"ב
קודם: (ז) דברים כ.
עירובין סד: ד"ה פד.
(ח) פסחים ג' ע"ג: וצבי"ב
יוד סו"ס ר"מ יצין יא"ה ע"ה
נמן סו"ס י"א ע"ה א"ה א"ה צ"ח
לשם א"ה א"ה א"ה צ"ח
בעל א"ה א"ה יצין יא"ה ע"ה
לשם א"ה א"ה א"ה צ"ח
סו"ס קטניין מ"ה.
א"ה ר"מ יצין קודם: (י) ושי"ן
רש"י שם פ: ד"ה וליטבע
וכי ועש"י רש"י ענינה כ.
(י"א) ושי"ן
ד"ה יב עש"י א"ה
חוס' יצין א"ה:

תורה אור השלם

1. כִּבֵּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת
אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּ יְמֶיךָ
עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר יִי
אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ:
שְׁמוֹת כ יא

גליון הש"ס

נב' את אבדן זו אשת
אבדך. עני' כנודות ד' ר'
ע"א מו' ו"א ו"א ו"א
שם ה"מ מ"ח. עני'
רצונ' ש"ד ע"ד קלף
ע"ב ד"ה וואסע אלץ נא
הכעו וזע' שם כל בי
הפשוט חת' אב' ברייתא.
והיו נראה צנני' ממונות
שהיו לזנ' שבת' ופוטור
אז רצו כדקדוק היום
ולא כשאר מתי' שם
חפשי' ממונ' כי דקדוק
חיים ופוטור' צנני'.
ספר קדוש' י' מתיש';
שם לחכמי' ישראל אני
צריך. עני' מדרש רנ"ב
ועי':

הגהות הב"ח

(ה) תד"ה ולא אמרן כו'.
ממון וזין טחון ואותיב
כו'.

תוספות רי"ד

מאי למקום שאמה. דקתני מילתא פס' דאוגר ליה ריחיא לחבריה לטחינה. ל' למשכיר אלא שיטחון לו למונות ביתו זבין ריחיא והמרא. לטחון בה מוונות דמי מוונות. ולא אמרינן שניהם יתנו לה מוונות ולא פס' שלא פסק לה דמיס מתחלה ארבע מוונות חייבוהו לתת דמיהם כשיס לה מוונות ממקום אחר. הכא נמי לא אע"פ שלא פסק אלא טחינה עכשיו שאינו צריך יתן דמים: טחון וזבין. בזהוה שלקחת: טחון ואוסיב. למונותיך בזהוה שאכלי: ולא אמרן. ללא ריחיי דמי: אלא דליס ליה טחינא לריחיא. שאין שוכר מוצא לטחון בשכר כל שעה לפיכך אומר לו אני ורצו בטל אטחון לך ולא אתן דמים: אבל כל זמן שמואל לטחון טוחן בשכר ונותן לזה דמים: מדס פדוס. זה נהנה וזה לא חסר לא היו עושין טובה: מרבנן' אי אפשי לזוז מבית בעלי. ללאת מצינ בעלי: גמ' ולא בנקסי. באת מצינ רצין כדאמרין במסכת שבת (דף ע"ו:) בנקתא די עקתא. אם היה מדור שלו לא נר קבל עליו להוציא את בניו ולהוסיבה: (ט) בנכסיהם מועטין.

השבעות וזכות בהן כדעתן (לחק' דף קח:) הבנות חזונו והבנים שאלו על הפתחים: וקדמו. קודם שיבואו לז"ד ומכרו: שיפלה. חזקה בדקיה: מאי. מי אמרין לא מפסיקין לה כל ימים שיכול להחמיים או ללמא אמרי ליה לאו לא חתמיך: זכרם הבית זכרבה. בני אדם שעוזרין זה את זה משתכרין ומזל דרבים עדיף: וליטבו לה. לפי מה שנתמעטה זכרבת הבית בזיאתה: לשון החמים. יש ללמוד ממנה זכרבה ועושר ורפואה: אם היה פקח. זה שלוקח פירות הרבה ואין זה שהות למושכם אלא נתן מעות: שוקר. אם נקומו. דהוי לה כי חלירו וזכירו קונה לו. הרי אתה למד מכאן סחורה שלא יוכל המוכר לחזור הרי לך עושר למד מלשון חכמים: לא יעוסו כו'. למדת שהסמים הלעוסין יפה למכה: נר יסא דלוק במקומו. אצל השולחן כמו בחיי דכל ע"ש היה בא לביטא משפטר כדלקמן: וספ חפני. דמן חיפא: אם אביך. כל אחי רבויין: וי"ו יסירה. דואת אמך: י"מ. דהייז בכבוד אשת אביו בחיי אביו: בי שמי. ערב שבת. ויגראח בעיני לפי שצין השמשות שלו שגור צפי כל והכל חרדים אליו לגמור מלאכתן עד שלא תחשך קרו ליה בי שמי: שלא להזיף לעו כו'. לומר לא זדיקים היו שלא היה להם רשות לצא לביטא כמו רבי: סבור מניה כהדין עלמא. שהיה מנחה שיתעסק בקבורתו: דקדים ערפייו לערפי'. הם נקברו תחלה: והאי דאמר הכי. שנוקק להודיע שימותו וישרתוהו: ולא לימרו. אינשי עלייהו כשימותו מילתא דאיסורא הוה זכור שלא זכו להתעסק בו ואיגלאי מילתא דהאי דלא שכירו בשני דרבי וזכותיה דרבי אגגא עלייהו: עיירות. גדולות על הפכרים וכרכין גדולים מהם: והושבו

תא ש"מ כל צת אלל האם:
התנה שוכר לתת מעות
כרו: לסוף אייעתר. משכיר:
תו: אחד ונה ואחד נוסן לה

מאי למקום שאמה
האם לא שנא גדולך
יאמרו שניהם וכו': א"ל
ירחיא לחבריה למח
ירחיא וחמרא אמר
טחיננא נבך השתא ד
טחיננא לך סבר רבינא
לא יאמרו שניהם הר
אלא אחד זנה ואחד
א"ל רב עוריא מי דמי
לה תרת' כריסתא ל
טחון וזבין טחון ואור
דלית ליה טחינא ל
טחינא לריחיא כגון ז
סדום: **מתני'** אלמ
לזוז מבית בעלי אין ד
לכי לבית אבך ואנו ז
ונותנין לה מדור לפי
לזוז מבית אבא יכולין
את אצלנו יש לך מזון
אין לך מזונות אם ה

וְכָל אֲמָרָה אֲלֵא דְרִית לִיה חֲנִינָה לְרַחֲמָא. מִמֵּנָה הוֹלִיל וְהֵא עוֹבֵדָה
בְּלִית עֲנִינָה לְרִיחֵא אֲמָרָא אֲלֵטְרִיךְ רַב עוֹרֵרָה לְמִימַר הַתָּם
תְּרִי כְּרִיסְתָא לִית לֵה הֵכָּא טַחֹן (אפי' לֹא הוּא מִשְׁכַּח מִשְׁכִּיר
לְמִטְחָן וְעוֹמֵץ דְּהוּא חַד כְּרִיסָא לֹא הוּא דְּמִי לְמַעֲנִי דְּבִרְמִתְמִינִן לִיכָא
פְּסִידָא דְּבַעַל לֵה יֵיבֵד לֵה דְּמִי מִזְנוּת

ממה שהיה נותן מזונות עמלן אל
השוכר אית ליה פסידא אס יתן שכר
העמיתא שהרי אינו מוצא לטחון ומכיסו
יטערך לפרוע ואמר רבי דבאלו האי
טעמא דטחון חזין טחון ואותיב הוה
מני לטעולי המקח שלא יטערך ליתן לו
אגרא הוואיל ואית ליה פסידא אכל מ"מ
המשכיר יאמר כמו כן לדידי אית לי
פסידא שכר ריחא שלי ויכול לטעל
המקח קודם הזמן ויהי דשוכר לא
יטערך ליתן לו שכר מכיסו אכל לעכב
הריחים עד זמן שסתנו ציניהן לא יוכל
השוכר הוואיל ומשכיר אינו ליה פסידא
אכל השתא דמני לטעולי ליה טחון
וחזין טחון ואותיב וזית לך פסידא על
כורחין תניח לי הריחים עד הזמן
שהרי לי הוה פסידא ולך אין פסידא:
ד"ג שיפצא מאי וסע דבר הוא
לכומר מהו שמשפץ וכן פ"י ר"ח:
ברכת הבית ברובה. פ"י ר"ח
כגון הא דלמרינין (שם
דף קכב). נר לנאחך נר לנאחך (שם)
כל כהאי גוונא אין נותנין ע).

והוא והיא בבית אביה: **גמ'** יתנו רבנן משתמשת
שת בחיי בעלה בעבדים ושפחות כדרך שמשמשת
תות כדרך שמשמשת בחיי בעלה בכלי כסף ובכלי
בחי בעלה שכך כתב לה ואת תהא יתבת בביתי
י מגר ארמלותיך בביתי תני **ר' יוסף** **יבבתי** ולא
תומים שמכרו מדור אלמנה לא עשו ולא כלום ומ"ש
דא"ר אסי אמר ר' יוחנן יתומים שקדמו ומכרו בנכסים
ידו התם לא משתעבדי לה מחיים הכא משתעבדי לה
פנין מדור אלמנה שנפל אין הירושין חייבין לבנותו
למנה שנפל אין הירושין חייבין לבנותו ולא עוד אלא
חוני ואבננו משלי אין שומעין לה בעי אביי **שיפצה**
פשי: וליתבו לה כי יתבה התם מסייע ליה לרב הונא
הבית ברובה וליתבו לה לפי ברכת הבית ה"נ אמר
ברכה לשון חכמים עושר **לשון** חכמים מרפא ברכה
המוכר פירות לחבירו משך ולא מדד קנה מדד ולא
פקח שוכר את מקומו מרפא דתנן **לא ילעום אדם**
בפסח מפני שמחמיצות ת"ר בשעת פטירתו של רב
סמו בניו אצלו אמר להם הזהרו בכבוד אמכם גר יהא
הא ערוך במקומו מטה תהא מוצעת במקומה **יוסף**
שמשוני בחיי והם **שמשוני** במותי: הזהרו בכבוד
דכתיב **לכבד את אביך ואת אמך** אשת אב הואי אשת
דתניא **לכבד את אביך ואת אמך** את אביך זו אשת
אמך **וי"ו** יתירה לרבות את אחיך הגדול הני מילי
ה לא: גר יהא דלוק במקומו שולחן יהא ערוך במקומו
קומה: מאי טעמא **כל כי שמי** הוה אתי לביתיה
שבבתא קא קריה אבא אמרה אמתיה שתיקו דרבי
א אתא שלא להוציא לעז על צדיקים הראשונים: **יוסף**
שמשוני בחיי והם **שמשוני** במותי: סבור מינה
אמר כיון דחזו דקדים ערשייהו לערסיה אמרי שמע
נא דקאמרי והאי דאמר הכי דלא לימרו מילתא הואי
בנות דרבי הוא דאהניא להו אמר להן **לחכמי ישראל**
וחכמי ישראל **אמר** להן אל תספדוני בעיירות
והושבו

והוא ילדה והן ילדים וזן אותה והיא נרים וכסות כדרך שנשמתשה בחיי בכיתי ולא בכיתי פ' אם הבית צר א כתב לה אמר ר'נ יתומים שקדמו אין היוורשים חייבים לבנותו פ' שבו ה. בעי אביי שפצה מאי פ' שרוצה לשלול לשפץ אבל הרב פ' שהבית הוא שצריך א יתחבר עם אחים. ולית

זכמה מקומות (שבת 99) ובתענית כה. כל היכי דמי צי שמשי היינו ערר שבת ולא שמעתי טעם רבינו הקדוש לזה אם בניו, כשמוציא את ארזי למקום קבורתי, להוא מת בצפורי וקבורתו בבית קטנות שמעברו עליהן, אלא בזכרים גדולים, להיאכא אינשי טובא ומכנפי מעיירות נמי

(א) לפנינו בגמ' הגירסא אר"א אומר ר"י יתומים שקדמו וכו' הם לא משתעבדי לה מחיים הכא משתעבדי לה מחיים וגירסת רבינו הם לל

עין משפט
נר מצוה

א וְאֵלֶּיךָ מִיּוֹם הַהוּא
ב שֶׁמֶרְתָּ אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ג שֶׁעַתָּה אֵלֶיךָ מִיּוֹם הַהוּא
ד וְאֵלֶּיךָ מִיּוֹם הַהוּא
ה אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ו אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ז אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ח אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ט אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
י אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יא אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יב אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יג אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יד אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
טו אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
טז אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יז אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יח אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
יט אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כ אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כא אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כב אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כג אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כד אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כה אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כו אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כז אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כח אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
כט אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא
ל אֲשֶׁר תִּשְׁמַר אֹתוֹ מִיּוֹם הַהוּא

מוסף רע"י

[illegible]